

رسالت و مطبوعات

○ عالم عارف، حاجات و ضروریات خویش را از جا غافل بیشتر دانسته و در دریافت آنها، زیاده سعی مبذول می‌دارد.

دو منظور: ستایش صاحب فضیلت، و تشویق و تحریک دیگران به اکتساب فضائل.
۲- مبادرت به ذکر رذائلی که زیان آن گریانگیر فرد و جامعه می‌گردد، به جهت ارشاد صاحب رذیله و جلوگیری از ارتکاب به مثل آن در جامعه.

۳- شرح و بسط مفاسع اخلاق جمله با طرح دلائل و براهین و افحص و قاطع و بیان زیانها و عیوب صفاتی و نایسته، به نهیجیکه عوام از آن فائدگیر و خواص نیز می‌پهنه نماند.

۴- بیان فوائد علم از برای عموم، تا هنگان را پیش حاصل شود که: سعادت و رفاه و عزت هر جامعه‌ای به اکتساب علوم و معارف حق است نه به غیر آنها، و نیز تشریح خسارت‌ها و زیان‌های ناشی از جهل به طوری که هر جاهلی اعتراف کند که هر مصیت و گزندی که به دومنی رسید از شأت جهل و بی خبری می‌باشد.

۵- تعیین درجات برتری نسبی علوم بر اساس مقدار مفاسعی که دارند، و روشن ساختن میزان لزوم هر یک از علوم، تا مبادا نادانی عمر گران بهای خویش را بر سر تحصیل فالدهای الذک و ناجیز از دست بدهد و از فوائد بزرگی که از اشتغال به علوم دیگر حاصل می‌شده، بی‌بهره بماند.

۶- البات ضرورت فراگرفتن صنایع و اقامه براهین قاطع بر اینکه: حصول «رفاه» و «سعادت مادی» بدون ترقی در امور فنی و صنعتی سکن و مقدور نیست.

۷- تشریح دانتیهای اولیه‌ای که مورد احتیاج عموم مردم است، از قبیل دانتیهای اولیه جغرافیا، علوم طبیعی، هشت و نجوم، هواشناسی، طب، خانه‌داری، بهداشت زیست، تربیت اولاد، لوازم و زراعت و متفقیات حرفه‌های گوناگون، البته با بیانی ساده که عموم مردم از آن بهره‌ور شوند.

۸- شرح «فضائل انسانی» و «مرزبانی‌های اخلاقی»، و تبلیغ و دعوت زورمندان و زرآندوزان جامعه به احراز فضیلت انسانی و تشویق آنان به ایجاد مدارس غنومی و بیمارستانها به منظور

وبراساس این سیر تحلیلی، هر کس می‌تواند حکم کند که: «سعادت»، آنست، نتیجه بیانی و اخلاقی باکیزه، و «شقافت» آنها در اثر سجایای ناست و نه. چون این مقدمه روشن شده، باید دانست که: «اخلاق فضائی»، و «ملکات عقلی»، داشاً در معرض خطر «ازدواج»، و «قصاص»، و «عروج»، و «هیوط»، و «اوچ»، و «حضریض»، قرار داشته و حتی اگر ملته، غفلت ورزیده و اندک زمانی قلیل، از مراقبت و محافظت اخلاقی نسانی و قرای عقلی، چشم پوشد و در تتعديل و تقویم، و ادامه و تثیت آنها تا سهل نماید، آن اخلاقی و قرای، اگر چه به درجه عالی رسیده باشد، رفته رفته روی به اضطراب‌گذاره و به کلی نایر خواهد شد و آن امکن است، ته تنها از سعادت و رفاهی محروم خواهد شد، بلکه در اندک زمانی از دالله انسانیت بیرون شده به حیوانات و حتی ملحق خواهد شد.

اینجاست که بین حقیقت بین می‌بریم که هر امتنی را بایستی به منظور «صیات اخلاقی»، و «حافظت ملکات انسانی»، و «راهنمانی» به سوی سعادت، همیشه بسیار گزیری از غفلت و پاسدارندهای از سقوط و شاقی به سوی فضائل و فائده‌ای به جانب کمالات و مانع از رذائل و آمری به معروف و ناهمی از منکر باشد.

و چون به میزان عقل و با دیده زرفبین بصیرت بستجمیم، هیچ چیزی را در این زمان نمی‌بینیم که منصف به تمامی این اوصاف و دارای همگی این مزایا بوده باشد مگر «مطبوعات»، و «اروزنامه‌ها».

حدود مثبتی‌ها و عایف مطبوعات:

۹- مسابقه در نشر فضیلت ارباب فضائل، به

نوشته‌ای که در اینجا می‌آید از جمله آثار مید جمال الدین اسدآبادی، مصلح بوزنگ است که در آن به رسالت مطبوعات و بیانی که «مطبوعات است می‌پواد». از آنها که مایز در آغاز راه هستم و این نوشته می‌تواند روشگر و راه‌گشا باشد، و از سوی دیگر نشان دهنده افکار و نگرش آن را امده اندیشید است، بر آن شدید، تا این نوشته را او راه بدهم. اصل مقاله یاد شده «برگزیده آثار مید جمال الدین» در کتابی به همای و مید است. چندی بعد این اثر توسط پکی از شربات تجدید چاپ شد.

* چرا و چنگونه به «مطبوعات» نیازمندیم؟

اگر کسی متون تاریخی را به نظر اعتبر، مطالعه کند و در مضمای آنها به دیده بصیرت و خور نماید، بی شبهه بر او ظاهر و روشن خواهد شد که ثروت و امتنی و راحت و علر کلمه و عزت و شان و شهرت هر امتنی از اعم، در آن زمانی بوده که اراد آن ام، «مخلص به اخلاق فاضله» و «متصف به سجایای پستبداده» بوده‌اند و هر طبقه‌ای از آن قوم را بهره‌ای و افز بوده است از بصیرت و بیانی.

و فقر و فاقه، ذل و مسکت، ضعف و گتمانی و پریشان حالی و حفارت در آن وقتی بوده است که جهل و نایباتی، علوم اشخاص آن را فراگرفته و صفت صفت آن گزوه، به «فساد اخلاقی» و «تباہی افکار» متلاکر دیده‌اند.

سرمایه و خارفان راست پیراید، تاجران را راهنمایی و راهبر و حاکمان را مشیر معدالت گشتر، زارعان را قانون فلاح است و صناعات را استاد صناعت، جوانان را دیستان و عوام راست ادبستان، ارباب بصرت راست نور دیده و خداوندان سیاست را دستوری است پسندیده، مدینت را حصنی است حصنی و سعادت انسانی را حلی است مبنی - و شرف و منزلت و رفعت جزیده و سطح تپاز آن یستگی به سطح ترقی جوامع در علوم و معارف و عروج آنان به مدارج مدنیت دارد، زیرا که عالم عارف، حاجات و ضروریات خوبیش را ز جاهل غافل یشتر دانسته و در دریافت آنها، زیاده سعی مبذول می‌دارد.

ولکن به شرط آنکه صاحب جزیده «بندنه حق» بوده باشد نه عبد دینار و در هم، زیرا که اگر بندنه در هم و دینار باشد، حق را باطل و خائن را امین و امین را خائن و صادق را کاذب و کاذب را صادق و دشمن را صدیق و صدیق را دشمن، نزدیک را دور و دور را نزدیک، ضعیف را قوی و قوی را ضعیف و منتفع را زیان و زیان را منتفع و نیکرواقیع و قیمع را حسن و موهم غیر حقیقی را موجود حقیقی و امی نماید. و البته عدم اینگونه جوابید، از وجودشان بی‌الذائقه بیشتر است.

...این است مجلل آنچه می‌خواستم در فضیلت جرائد بیان کنم. والسلام.

(اصل این مقاله را در کتاب «جزیده آثار سید جمال الدین افغانی / دکتر سید مخدوم رهین / کابل ۱۳۵۵ ش» مطالعه فرمائید.)

○ هشیار ساختن جامعه

از همه پایگاههای نشر و ارشاد

به راههای سعادت،

از جمله وظائف جرائد است.

مستندان قرار دهد.

۱۸- همه چهره‌های متفرق و مژوی را که در پس پرده دوستی و خیرخواهی، منافقانه توطئه می‌کنند، رسوا ساخته و ماسک فریب و سالوسی را که بر چهره کریه خوبیش کشیده‌اند، بدربدیده و دوستان حقیقی را به جامعه معزوف نماید.

۱۹- هشیار ساختن جامعه از همه پایگاههای «شر» و «شقاق»ی که کیپگاهی برای انجام توطئه‌های شوم دشمنان آشکار و بهنام می‌باشد و ارشاد به شاهره‌های سعادت و (بالآخره اینکه) بیان واقعیات موجود جامعه، آنرا به میگردن سانسور میخ و تحریفی نیاشد و به تعییر خود سید.

از هرای «جلب منفعت» و «دفع مضر»، «حقایق اشیاء را چنانچه در واقع است جلوه داده و آشکار» نماید و در هر جا و هر چیزیکه منفعتی از برای جامعه مشاهده نموده فی الفور و بدون از دست دادن فرصت، آن را اعلان نماید.

پر و بالچشم، انسان و مطالعات هرگز «جزیده آسان خواهان» سعادت را «دوریینی است جهان نماید و اذوه‌هایی است حقیقت پیراء و در اهیبی است ایک هرجام» و «صدیقی است سعادت انجام» و «طیبی است شفیق» و «ناصحي است متواضع» و «مزدیی است خاضع» و «دیده‌بانی است بیدار» و «حارسی است هشیار»، «روح بخش است دلهای مرده راه» و «برانگیزندۀ است افکار افسرده راه»، در وحدت، جلیس است و در وحشت، ایس، عالمزار است

گشتش علوم و معارف و صنایع بهداشت عمومی ۹- با بیانی شیرین، شرح امیازات اخلاقی نسل‌های پیشین برای بازماندگان آنان، به منظور برانگیختن همت‌های راکد و حیات بخشنید به روانهای افسرده.

۱۰- اختصاص سوئه‌های نیز در مجله به شرح احوالات نیکان و مفاخر امت‌های گذشته، تا صاحبان سیاست، نصیب خوبیش را از آن بردارند و خداوندان تجارت خط و بهره خود را بگیرند و ارباب علوم، فواند علمی را اکتساب کنند و افراد امت در آنینه احوال آنان، خود را به دقت، نظاره نموده، چنانچه از اهل سعادتند، با درک علل و اسباب آن خود را حرکت دهند و در صدد تحصیل غیرت خوبیش را حرفت دهند و در صدد تحصیل آن برآیند و اگر از اهل شقا می‌باشد، غیرت گرفته و از عوامل و اسباب آن اجتناب نمایند.

۱۱- هیئت حاکمه و دستگاههای اجرائی را به عدالت اجتماعی دعوت و فرائل آن را بیان نماید، و به وکالت از طرف عموم طبقات مأمورین رشوه‌خوار را دفع کند. و نیز حوادث و مشکلات آینده کشور را پیش بینی نموده و ارباب حل و عقد را از آن، آگاه کند تا قبل از حدوث، در دفع مشکلات احتمالی محفوظ بمانند.

۱۲- چنانچه از بیگانگان، نسبت ناروایی به ملت داده شود، با بیان اندیشه‌ای قاطع که در نظرگاه خردمندان از شمشیر برندۀ تر باشد، از حیثیت و شرافت ملی دفاع نماید.

۱۳- سپرده‌ها، فرآورده‌ها و دائم فکری هر پک از اندیشه‌مندان را در دسترس سایر محققین قرار داده و موجیات آشانی علماء را با یکدیگر فراموش آورد.

۱۴- گهگاه نیز حکایات طبیعه و نکات آموزنده و اشعاری بلیغ و رسم، برای شکفتگی و توع اذهان به خوانندگان خود عرضه کند.

۱۵- با جمع آوری اعضاء متفرغه و گروههای پراکنده جامعه، پیکر مثلاشی امت را حیاتی نازه بخشد.

۱۶- (با آوردن عکه‌های از مناظر شگفت طبیعی و آثار باستانی در جهان) خوانندگان خود را شنسته، به سیر و ساحت عالم، دلداد کند.

۱۷-صفحاتی را نیز به نیازمندیهای عمومی اختصاص داده و آدرس بیمارستانها، مطب‌ها، جلسات وعظ و ارشاد و سخنرانی و سینارهای تئاتری داشتندان و سازمان‌های کارگشانی و بخش‌های دولتی و خصوصی نیازمند به کارگر را، در اختیار بیماران و داشت پژوهان و بیکاران و

